

Af *Else-Merete Ross* til justitsministeren (3. september 1965):

„Er ministeren enig i, at den forståelse af § 18 i lov nr. 276 af 30. juni 1922 om ægteskabs indgåelse og opløsning, der er knæsat i administrativ praksis, men så vidt vides aldrig har været forelagt domstolene, er urimelig, fordi den fører til resultater i strid med trosfrihedens princip, og vil ministeren i bekræftende fald tage skridt til at ændre denne praksis?“

I § 18 siges, at når personer, af hvilke den ene tilhører et trossamfund, hvortil den anden ikke hører, agter at indgå ægteskab, skal de træffe bestemmelse om, i hvilken tro børnene af ægteskabet skal opdrages, hvilket skal være enten folkekirkens eller en af parternes tro.

I administrativ praksis har man ikke anerkendt ateisme som en tro for den ene part og derfor ikke godtaget de vordende ægtefællers bestemmelse om, at eventuelle børn skal opdrages som ateister.

Det forekommer mig urimeligt at fortolke ordet „tro“ på en måde, der udelukker ateisme fra denne betegnelse.

Ateisme er en religiøs livsopfattelse og overbevisning (tro), og det er derfor i strid med trosfrihedsprincippet at stille tilhængere heraf anderledes end folk af andre religiøse overbevisninger.

Den hidtidige administrative praksis giver ikke den ligestilling, som må findes rimelig i vort samfund også på livsanskuelsens område. Opretholdes denne praksis, kan det føre til, at folk for at få tilladelse til at indgå ægteskab tvinges til enten at underskrive en erklæring, som de ved de ikke vil overholde, eller overgår til den anden ægtefælles tro, da erklæring så er overflødig.

Da det ofte kan resultere i udmeldelse af folkekirken, kan det næppe være i dennes interesse, at den nuværende praksis opretholdes.

Hvis ministeren er enig i det anførte, skulle der intet være i vejen for, at ministeren selv ændrer den administrative praksis, da den så vidt vides aldrig har været forelagt domstolene.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (7. september 1965):

Den fortolkning af § 18 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, der som om-

talt af det ærede medlem er anlagt i administrativ praksis, bygger på de udtalelser om bestemmelsen, der i sin tid blev fremsat under lovforslagets behandling i rigsdagen. Af udtalelserne fremgår ganske klart, at det — som bestemmelsen er formuleret — har været hensigten at udelukke, at parterne afgiver erklæring om, at eventuelle børn skal opdrages som ateister. På denne baggrund vil det ærede medlem formentlig være enig i, at det kunne give anledning til berettiget kritik, hvis man pludselig ville anlægge en ændret fortolkning af bestemmelsen.

Det er imidlertid klart, at hele spørgsmålet om, i hvilket omfang det bør forlanges, at der inden indgåelse af ægteskab afgives erklæring om børnenes religiøse opdragelse, tiltrænger nærmere overvejelse.

Dette spørgsmål er da også taget op af justitsministeriets ægteskabsudvalg. I den betænkning om ægteskabs indgåelse og opløsning, som udvalget afgav sidste efterår, er reglen i § 18 foreslået ændret, således at det vil være muligt for to parter, af hvilke den ene ikke tilhører noget trossamfund, at fastsætte, at børnene ikke skal opdrages i nogen tro.

Fra anden side er der til justitsministeriet rettet henvendelse om helt at ophæve bestemmelsen, således at erklæring om børnenes religiøse opdragelse slet ikke afkræves de vordende ægtefæller. Denne henvendelse indgår i ministeriets overvejelser ved behandlingen af ægteskabsudvalgets betænkning.

Det problem, som det ærede medlem har omtalt, bør derfor efter min opfattelse løses i forbindelse med den forestående revision af ægteskabslovgivningen.

Af *Jens Frandsen* til ministeren for Grønland (6. september 1965):

„Vil ministeren oplyse om årsagerne til, at erhvervsstøtteudvalget for Grønland nægtede erhvervsstøttelån til køb af to 20 t fiskerkuttere til det nydannede rederiaktieselskab „Godthåb“?“

Godthåb Fiskeindustri, der er en privat ejet og drevet virksomhed, har haft svært ved at sikre tilstrækkeligt med råvarer til at holde virksomheden i gang. Virksomheden ejes af grønlændere, færingere og danskere.

Med det formål at sikre tilstrækkelig